

Sygn. akt I C 766/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Hajduczenia

Protokolant: Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko Ł. O.

o zapłatę

Oddala powództwo.

Sygn. akt I C 766/14

UZASADNIENIE

Powód (...)z siedzibą w W.domagał się zasądzenia od pozwanego Ł. O.kwoty 683,75 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na umowę bankową z dnia (...)roku zawartą pomiędzy pozwanym a Bankiem (...) S.A.(poprzednio (...) Bank), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Podnosił, że strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wywodził, że wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej i jednocześnie poinformował, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda. Powód podnosił, że pozwany nie dokonał zapłaty, stąd w dniu (...) roku Bank (...) S.A.((...) Bank) zawarł z (...)z siedzibą w W.umowę przelewu wierzytelności, cedując na powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy z dnia (...)roku. Powód podał, że na zadłużenie pozwanego, stanowiące wartość przedmiotu sporu składa się należność główna w wysokości 408,59 złotych oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 275,16 złotych (stanowiące przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z w/w umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową). Według powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...)z dnia 21 marca 2014 roku.

Pozwany Ł. O. nie stawił się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Poza sporem pozostaje, że powód (...)z siedzibą w W.na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia (...) roku przejął od Banku (...) S.Az siedzibą we W.prawa do wierzytelności określonych przedmiotową umową, w tym do wierzytelności objętej pozwem (k.8-13).

W dniu 21 marca 2014 roku strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych i funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym oświadczyła, że w dniu w dniu (...) roku nabyła od Banku (...) S.Az siedzibą we W.wierzytelność wobec dłużnika Ł. O., wynikającą z zawartej w dniu 27 czerwca 2007 roku umowy karty kredytowej, zaś wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu wynosiła łącznie 683,75 złotych, w tym należność główna -408,59 złotych i odsetki -275,16 złotych.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2012 roku poz. 1376 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W myśl art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.(§ 2).

W myśl natomiast art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremianemo in alium plus iuristransferre potest quam ipse habet.Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepla (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta)

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Powództwo podlegało oddaleniu.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu i wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych

pozwanemu przed rozprawą chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W sprawie niniejszej pozwany, co prawda nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w sprawie stanowiska w ogóle, jednakże -zdaniem Sądu -przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie. Wątpliwości te powoduje w szczególności brak wykazania istnienia wierzytelności wobec pozwanego, jak też to, czy jest ona wymagalna i w jakim zakresie. W aktach sprawy brak jest nie tylko umowy, ale także regulaminu lub innych dokumentów, z których wynikają wierzytelności, na które powołuje się powód. W kontekście powyższego, trudno przyjąć by powód w sposób należyty wykazał zasadność roszczenia, albowiem braki w zakresie dowodów uniemożliwiają Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozvem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek.

Zdaniem Sądu takim dowodem nie jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu dotyczący wierzytelności wobec dłużnika Ł. O., wynikającej z zawartej w dniu (...) roku umowy kredytu nr (...). Fakt, że z mocy art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych nie powoduje jednak sam w sobie podstawy do uwzględnienia powództwa. Pamiętać, bowiem należy, że domniemanie prawne z art. 244 § 1 kpc w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku w sprawie I ACa 652/12).

Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w tym przepisie stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładani. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 7 października 2009 roku, sygn. akt III CZP 65/09).

Oceny tej nie zmienia również treść umowy cesji wierzytelności z dnia (...) roku (k. 8-12v). Należy zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 516 kc zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 i n. kc); tak też K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2006, s. 891; H. Ciepla (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. I, 2006, s. 670.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2012 roku poz. 1376 z późn. zm.), art. 509 § 1 i 2 kc w zw. z art. 6 kc orzekł jak w sentencji wyroku.

Z uwagi na niestawiennictwo pozwanego i niezajęcie przez niego stanowiska w sprawie, wyrok na podstawie art. 339 § 1 kpc jest orzeczeniem zaocznym.

Sędzia: